

Virsraksts: Tiesiskās noteiktības ievērošana, piešķirot zemi pastāvīgā lietošanā

Tēze: Tiesiskā noteiktība liedz pārskatīt zemes statusu, ja pašvaldības īpašuma tiesības uz zemesgabalu ir nostiprinātas zemesgrāmatā. Pašvaldība līdz ar īpašuma tiesību nostiprināšanu zemesgrāmatā ir atzīstama par zemes īpašnieci, un šādas tiesības apšaubīt var tikai persona, kurai pašai ir subjektīvās tiesības uz zemesgabalu, kas ļautu tai vērsties pret pašvaldību civilprocesuālā kārtībā ar īpašuma prasību.

Tēze: Personai nav subjektīvo tiesību prasīt pastāvīgā lietošanā arī tos zemesgabalus, kuri nav reģistrēti zemesgrāmatā. Ja attiecībā uz zemesgabalu ir pieņemts citastarp pašvaldības iekšējs lēmums, vairs nevar uzskatīt, ka zeme joprojām ir brīva un valstij piekritoša. Pat ja pieņem, ka pašvaldība pieņēmusi nepamatotu lēmumu, tiesiskā noteiktība liedz šo lēmumu pārskatīt. Jautājumā par komplicēto un ilglaicīgo valsts zemes reformu un sabiedrības leģitīmo interesi tās pabeigšanā priekšroka dodama tiesiskajai stabilitātei un esošās situācijas nepārskatīšanai iepretim fiziskās personas vispārīgām tiesībām iegūt zemesgabalus pastāvīgā lietošanā (personai nav citu subjektīvu tiesību prasīt zemesgabalus). Šāda nosliekšanās par labu tiesiskajai stabilitātei pamatojama arī ar to, ka citām personām attiecīga informācija par zemesgabaliem nav bijusi publiski pieejama.

**Latvijas Republikas Augstākās tiesas
Senāta Administratīvo lietu departamenta
2011.gada 28.jūnija
LĒMUMS
Lieta Nr. Nr. A42529206
SKA – 177/2011**

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments kopsēdē šādā sastāvā:

kopsēdes priekšsēdētāja	senatore V.Krūmiņa
	senatore J.Briede
	senators A.Guļāns
	senatore V.Kakste
	senatore D.Mita
	senators J.Neimanis
	senatore I.Skultāne
	tiesnese L.Slica
	senatore R.Vīduša

piedaloties pieteicēja *A.L.* pārstāvim *M.G.* un atbildētājas Ķekavas novada pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Ķekavas novada domes pārstāvei Ingai Grūbei,

atklātā tiesas sēdē izskatīja *A.L.* blakus sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 29.oktobra lēmumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar 2003.gada 17.janvāra lēmuma Nr.1 5.6.§ „Par zemes piešķiršanu lietošanā juridiskām personām” Ķekavas pagasta padome nolēma piešķirt zemi pastāvīgā lietošanā saskaņā ar pielikumu. Ar šo lēmumu pagasta padome piešķīra sev 44 meža zemesgabalus.

Pieteicējs *A.L.* 2006.gada 1.jūnijā vērsās Ķekavas pagasta padomē (pēc teritoriālās reformas – Ķekavas novada dome), lūdzot viņam piešķirt pastāvīgā lietošanā minētos meža zemesgabalus. Ķekavas pagasta padome ar 2006.gada 19.jūnija lēmumu pieteicēja lūgumu noraidīja.

Ķekavas pagasta padome ar 2006.gada 30.augusta lēmumu piešķīra *E.R.* pastāvīgā lietošanā divus zemesgabalus (mežs Nr.42).

Atkārtoti izskatījusi pieteicēja iesniegumu, Ķekavas pagasta padome 2006.gada 4.septembra lēmumā norādīja, ka pašvaldības teritorijā nav brīvo meža zemju, ko nodot pieteicējam lietošanā.

Ķekavas pagasta padome ar 2006.gada 22.septembra lēmumu piešķīra *V.S.* pastāvīgā lietošanā divus zemesgabalus (mežs Nr.27 un mežs Nr.28).

Ķekavas pagasta padome ar 2006.gada 22.septembra lēmumu piešķīra *A.K.* pastāvīgā lietošanā vienu zemesgabalu (mežs Nr.29).

Pieteicējs 2007.gada 1.decembrī vērsās Ķekavas pagasta padomē, lūdzot izsniegt pareizas izziņas par zemesgabaliem. Ķekavas pagasta padome ar 2007.gada 21.decembra lēmumu pieteicēja lūgumu noraidīja.

Centrālā zemes komisija ar 2007.gada 17.decembra lēmumu atjaunoja *E.R.* īpašuma tiesības uz zemesgabalu (mežs Nr.42).

[2] Pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar vairākiem pieteikumiem, lūdzot:

- 1) atcelt Ķekavas pagasta padomes 2006.gada 4.septembra lēmumu, ar kuru nav apmierināts pieteicēja prasījums atcelt Ķekavas pagasta padomes 2003.gada 17.janvāra lēmumu, ar kuru 44 meža zemesgabali piešķirti pašvaldībai pastāvīgā lietošanā;
- 2) atcelt Ķekavas pagasta padomes 2006.gada 30.augusta lēmumu par zemes piešķiršanu *E.R.* (protokols Nr.14, 1.3§);
- 3) atcelt Ķekavas pagasta padomes 2006.gada 22.septembra lēmumu par zemes piešķiršanu *V.S.* (protokols Nr.15, 5.4§);
- 4) atcelt Ķekavas pagasta padomes 2006.gada 22.septembra lēmumu par zemes piešķiršanu *A.K.* (protokols Nr.15, 5.5§);
- 5) konstatēt, ka par nepareizām izziņām ir atzīstamas Ķekavas pagasta padomes Rīgas rajona zemesgrāmatu nodaļai iesniegtās uzziņas; atzīt par prettiesisku Ķekavas pagasta padomes 2007.gada 21.decembra lēmumu par atteikšanos atkārtoti izdot uzziņas, uz kuru pamata zemesgrāmatā nostiprinātas pašvaldības īpašuma tiesības; uzlikt pienākumu Ķekavas pagasta padomei izdot un iesniegt Rīgas rajona zemesgrāmatu nodaļā uzziņas, kurās norādīta pareiza informācija;
- 6) atzīt par prettiesisku Centrālās zemes komisijas 2007.gada 17.decembra lēmumu par īpašuma tiesību atjaunošanu *E.R.*.

Pamatojoties uz minētajiem pieteikumiem, tika ierosinātas administratīvās lietas, kuras vēlāk tika apvienotas.

[3] Pieteicēja pieteikumi pamatoti ar tālāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Pašvaldība nepamatoti piešķīra zemesgabalus sev pastāvīgā lietošanā. Līdz ar to pieteicēja pieprasītie zemesgabali uzskatāmi par valsts brīvo zemi. Kaut gan pašvaldības 2003.gada 17.janvāra lēmuma pārsūdzēšana tiesā nav iespējama, tiesai ir jāizvērtē tā tiesiskums.

[3.2] Piešķirot pieteicēja pieprasītos zemesgabalus trešajām personām *E.R.*, *V.S.* un *A.K.*, pašvaldība neievēroja zemes pieprasījumu izskatīšanas kārtību un to apmierināšanas secību. Trešo personu zemes pieprasījumi pašvaldībā iesniegti pēc

likumā „Par zemes reformas pabeigšanu lauku apvidos” noteiktā termiņa – 2006.gada 1.jūnija.

[3.3] Laikā, kamēr tika izskatīts pieteicēja 2006.gada 1.jūnija zemes pieprasījums, pašvaldība prettiesiski nostiprināja sev īpašuma tiesības uz lielāko daļu no zemesgabaliem. Zemesgabali nebija ierakstāmi zemesgrāmatā uz pašvaldības vārda (proti, zemesgabali nebija pašvaldībai piekritoši), jo tie bija izmantojami zemes reformas pabeigšanai.

[3.4] Pašvaldības sagatavotajās izziņās norādīts pretlikumīgs zemes lietošanas pamats. Ja izziņās būtu norādīts patiesais zemes izmantošanas mērķis, kā arī tas, ka pieteicējs par šiem zemesgabaliem ir iesniedzis pieprasījumus, tad zemesgrāmatu tiesnesis nepieņemtu lēmumu par zemesgabalu reģistrēšanu zemesgrāmatā uz pašvaldības vārda.

[3.5] Centrālās zemes komisijas 2007.gada 17.decembra lēmums skar pieteicēja tiesiskās intereses, jo ar to būtiski mainīts zemesgabala (mežs Nr.42) tiesiskais statuss. Kamēr tiesā tiek izskatīta lieta par šī zemesgabala piešķiršanu lietošanā pieteicējam, tikmēr, atjaunojot citai personai īpašuma tiesības uz strīdus zemesgabalu, pieteicējam tiek liegtas tiesības arī uz labvēlīgu tiesas spriedumu.

[4] Administratīvā rajona tiesa ar 2009.gada 2.novembra spriedumu:

- 1) izbeidza tiesvedību lietā daļā par to zemesgabalu piešķiršanu pastāvīgā lietošanā, attiecībā uz kuriem pieteicējs atsauca savus prasījumus;
- 2) noraidīja pieteikumu daļā par to zemesgabalu piešķiršanu pastāvīgā lietošanā, kuri piešķirti lietošanā pašvaldībai, kā arī par to zemesgabalu piešķiršanu pastāvīgā lietošanā, kuri piešķirti lietošanā trešajām personām;
- 3) izbeidza tiesvedību lietā daļā par pašvaldības īpašuma tiesības nostiprinošo zemesgrāmatu ierakstu dzēšanu attiecībā uz pašvaldības zemesgabaliem;
- 4) izbeidza tiesvedību lietā daļā par Centrālās zemes komisijas 2007.gada 17.decembra lēmuma atzīšanu par prettiesisku;
- 5) izbeidza tiesvedību lietā daļā par pašvaldības sagatavoto izziņu atzīšanu par prettiesiskām un par pareizu izziņu izdošanu.

Tiesas spriedums pamatots ar tālāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Lietā ir strīds, vai pieteicēja pieprasītie zemesgabali bija uzskatāmi par brīvo, valstij piekritošo zemi, kas piešķirama pieteicējam lietošanā.

[4.2] Pieteicēja pieprasītie zemesgabali ar Ķekavas pagasta padomes 2003.gada 17.janvāra lēmumu piešķirti pašvaldībai pastāvīgā lietošanā. Minētais lēmums nav administratīvais akts, bet gan iestādes iekšējs lēmums. Pieteikums par šāda lēmuma tiesiskumu nav izskatāms administratīvā procesa kārtībā.

[4.3] Par brīvo, valstij piekritošo zemi var tikt uzskatīta tikai tāda zeme, uz kuru zemes reformas gaitā nevienai personai nav atjaunotas īpašumtiesības, tā nav nevienai personai piešķirta zeme un to nav paredzēts izmantot valsts un pašvaldību vajadzībām.

[4.4] Piešķirot zemesgabalus *E.R.*, *V.S.* un *A.K.*, pašvaldība pamatoti atzina, ka viņiem ir priekšrocības uz zemi kā bijušo zemes īpašnieku mantiniekiem, kuri pieprasījuši līdzvērtīgu zemi vai iztrūkstošo zemi. Tādējādi trešajām personām piešķirtie zemesgabali nav uzskatāmi par brīvo, valstij piekritošo zemi. Par šādu zemi nav uzskatāmi arī tie zemesgabali, kuri pastāvīgajā lietošanā piešķirti pašvaldībai. Līdz ar to pieteicējam nav subjektīvo tiesību prasīt minēto zemesgabalu piešķiršanu lietošanā.

[4.5] Tā kā pieteicējam nav subjektīvo tiesību pieprasīt *E.R.* piešķirtos zemesgabalus, tad pieteicējam nav arī tiesību prasīt *E.R.* labvēlīgā Centrālās zemes komisijas 2007.gada 17.decembra lēmuma atzīšanu par prettiesisku.

[4.6] Pieteicēja prasījums dzēst pašvaldības īpašuma tiesības nostiprinošos zemesgrāmatu ierakstus nav izskatāms administratīvā procesa, bet gan civilprocesa kārtībā.

[4.7] Pašvaldības sagatavotās izziņas konkrētajā gadījumā nav iestādes faktiskā rīcība. Tās nav adresētas pieteicējam, un tās nerada pieteicējam faktiskās sekas. Tādēļ ar minētajam izziņām saistītais pieteicēja prasījums nav izskatāms administratīvā procesa kārtībā.

[5] Izskatījusi lietu sakarā ar pieteicēja apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2010.gada 29.oktobra lēmumu:

- 1) izbeidza tiesvedību lietā daļā par to zemesgabalu piešķiršanu pastāvīgā lietošanā, kas piešķirti pašvaldībai un trešajām personām;
- 2) izbeidza tiesvedību lietā daļā par to pašvaldības lēmumu atcelšanu, ar kuriem zemesgabali piešķirti trešajām personām;
- 3) atstāja negrozītu lēmumu, ar kuru izbeigta tiesvedība lietā daļā par pašvaldības īpašuma tiesības nostiprinošo zemesgrāmatu ierakstu dzēšanu;
- 4) atstāja negrozītu lēmumu, ar kuru izbeigta tiesvedība lietā daļā par Centrālās zemes komisijas 2007.gada 17.decembra lēmumu;
- 5) izbeidza apelācijas tiesvedību par lēmumu, ar kuru izbeigta tiesvedība lietā daļā par pašvaldības sagatavotajām izziņām.

Izņemot atsevišķus motīvus, apgabaltiesa kopumā pievienojās rajona tiesas sprieduma pamatojumam. Papildus apgabaltiesa norādīja tālāk minētos argumentus.

[5.1] Lietā ir strīds, vai pieteicēja pieprasītie zemesgabali bija brīvā, valstij piekrītošā zeme, kuru bija iespējams piešķirt pieteicējam pastāvīgā lietošanā atbilstoši likuma „Par zemes reformas pabeigšanu lauku apvidos” 2.panta pirmās daļas 1.punkta „b” apakšpunktam.

[5.2] Saskaņā ar likuma „Par zemes reformas pabeigšanu lauku apvidos” 2.panta pirmās daļas 1.punkta „b” apakšpunktu pagastu zemes komisijas izskata fizisko personu pieprasījumus par lauku zemes piešķiršanu pastāvīgā lietošanā, ja tiek pieprasīta brīvā, valstij piekrītošā zeme.

[5.3] Brīvais zemesgabals ir tāds zemesgabals, kurš: 1) nav iepriekš pieprasīts īpašuma tiesību atjaunošanai un tā piederība uz 1940.gada 21.jūliju zemes reformas laikā nav konstatēta; 2) nav piešķirts pastāvīgā lietošanā; 3) nav ierakstīts zemesgrāmatā uz valsts vai pašvaldības vārda. Šāds zemesgabals ir valstij piekrītošs un izmantojams zemes reformas pabeigšanai.

[5.4] Pašvaldība 2003.gadā piešķīra zemi sev pastāvīgā lietošanā, vispārīgi pamatojot to ar nepieciešamību īstenot pašvaldības funkcijas. Pašvaldības īpašuma tiesības ir nostiprinātas zemesgrāmatā. Pieteicējs uzskata, ka pašvaldības lēmums par zemes piešķiršanu lietošanā ir prettiesisks un ka tiesai jāpārbauda šā lēmuma tiesiskums.

[5.5] Tiesiskā noteiktība liedz pārskatīt zemes statusu, ja pašvaldības īpašuma tiesības uz zemesgabalu ir nostiprinātas zemesgrāmatā. Pašvaldība līdz ar īpašuma tiesību nostiprināšanu zemesgrāmatā ir atzīstama par zemes īpašnieci, un šādas tiesības apšaubīt var tikai persona, kam ir subjektīvās tiesības uz zemesgabalu, kas ļautu tai vērsties pret pašvaldību civilprocesuālā kārtībā ar īpašuma prasību. Īpašuma tiesību nostiprināšana zemesgrāmatā izslēdz iespēju zemi turpmāk uzskatīt par brīvo, valstij piekrītošo zemi un izskatīt personu iesniegumus par zemes piešķiršanu pastāvīgā lietošanā. Līdz ar to pieteicējam nav subjektīvo tiesību pieprasīt pastāvīgā lietošanā tos zemesgabalus, attiecībā uz kuriem pašvaldības īpašuma tiesības ir nostiprinātas zemesgrāmatā.

[5.6] Attiecībā uz diviem pieteicēja pieprasītajiem zemesgabaliem (mežs Nr.19 un mežs Nr.35) īpašumtiesības zemesgrāmatā nav reģistrētas. Šie zemesgabali ar

pašvaldības 2003.gada 17.janvāra lēmumu piešķirti lietošanā pašvaldībai, tāpēc tie nav atzīstami par brīvo, valstij piekrītošo zemi. Pieteicējam nav subjektīvo tiesību prasīt nedz minētā lēmuma atcelšanu, nedz zemesgabalu piešķiršanu lietošanā.

[5.7] Nav pamatots pieteicēja viedoklis, ka šīs lietas ietvaros ir pārskatāms pašvaldības 2003.gada 17.janvāra lēmums. Sava viedokļa pamatošanai pieteicējs atsauca uz Senāta 2009.gada 30.janvāra spriedumu lietā Nr.SKA-28/2009. Tomēr minētajā lietā un izskatāmajā lietā būtiski atšķiras faktiskie un tiesiskie apstākļi. Izskatāmajā lietā nav konstatējami kādi īpaši apstākļi, kuru dēļ pašvaldībai būtu jāatkāpjas no valdījuma tiesībām uz zemesgabaliem par labu pieteicējam.

[5.8] Pieteicējs nav salīdzināmā situācijā ar Vilni Sēju un Andri Kalniņu, kuri īpašumtiesību atjaunošanas procesu bija uzsākuši zemes reformas sākumā un kuriem bija palicis neatrisināts jautājums par pieprasījumu neapmierināto daļu. Pieteicējs nav salīdzināmā situācijā arī ar *E.R.*. Līdz ar to nav saskatāms vienlīdzības principa pārkāpums.

[5.9] Nav pamatoti pirmās instances tiesas apsvērumi par pieteicēja prasījumiem atcelt pašvaldības lēmumus, ar kuriem zemesgabali piešķirti trešajām personām. Pirmās instances tiesa šos prasījumus nepamatoti noraidīja prasījuma par labvēlīga administratīvā akta izdošanu ietvaros.

[5.10] Daļā par Ķekavas pagasta padomes sagatavoto uzziņu atzīšanu par prettiesiskām un par pareizu izziņu izdošanu ir izbeidzama apelācijas tiesvedība, jo saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 91.panta trešo daļu Administratīvās rajona tiesas nolēmums lietā par iestādes sniegto izziņu, izziņas nesniegšanu vai atteikumu sniegt izziņu nav pārsūdzams.

[6] Pieteicējs par Administratīvās apgabaltiesas lēmumu ir iesniedzis blakus sūdzību, lūdzot lēmumu atcelt. Blakus sūdzība pamatota ar tālāk minētajiem argumentiem.

[6.1] Ierakstīšana zemesgrāmatā var atņemt zemesgabalam brīvās zemes statusu tikai tad, ja tā notikusi saskaņā ar likumu. Tiesa nepamatoti nevērtēja pieteicēja argumentus par to, ka pašvaldības īpašuma tiesības zemesgrāmatā nostiprinātas prettiesiski.

[6.2] Tiesa nepamatoti atsauca uz Senāta 2010.gada 21.aprīļa spriedumu lietā Nr.SKA-98/2010. Minētajā lietā Senāts prettiesiski atzina, ka tiesiskā noteiktība liedz pārskatīt zemes statusu, ja pašvaldības īpašuma tiesības uz zemesgabalu ir nostiprinātas zemesgrāmatā.

[6.3] Pieteicēja subjektīvās tiesības pieprasīt zemesgabalu nodošanu pastāvīgajā lietošanā izriet no likuma „Par zemes reformas pabeigšanu lauku apvidos” 2.panta un likuma „Par zemes lietošanu un zemes ierīcību” 20.panta ceturtais daļas.

[6.4] Tiesa nepamatoti neizvērtēja pašvaldības 2003.gada 17.janvāra lēmuma tiesiskumu, nepārbaudot tā atbilstību likuma „Par zemes lietošanu un zemes ierīcību” 20.panta ceturtajai daļai.

[6.5] Normatīvie akti ir radījuši pieteicējam tiesisko paļāvību, ka viņš varēs likumā noteiktajā kārtībā piedalīties zemes reformā un iegūt lietojumā brīvo zemi.

[6.6] Tiesa nepamatoti nevērtēja apelācijas sūdzības argumentus saistībā ar prasījumu par zemesgrāmatu ierakstu dzēšanu.

[6.7] Likuma „Par zemes reformas pabeigšanu lauku apvidos” 2.panta otrā daļa paredz priekšrocības bijušo zemes īpašnieku mantiniekiem tikai tad, ja tiek izskatīti vairāki vienlaikus iesniegti zemes pieprasījumi. Taču trešās personas pieprasījumus iesniedza pēc likumā paredzētā termiņa – 2006.gada 1.jūnija.

[6.8] Tiesa ignorēja pieteicēja argumentu, ka Centrālā zemes komisija nebija tiesīga lemt par zemes īpašuma tiesību atjaunošanu.

[7] Ķekavas novada dome, *E.R.* un *V.S.* par blakus sūdzību ir iesnieguši paskaidrojumus. Tajos norādīts, ka sūdzība ir nepamatota.

Motīvu daļa

I

[8] Apgabaltiesa, secinot, ka pieteicējs ir pieprasījis zemesgabalus, kurus iepriekš pašvaldība piešķirusi sev pastāvīgā lietošanā, ir pareizi konstatējusi prasījumu – par labvēlīga administratīvā akta izdošanu (zemes piešķiršanu pastāvīgā lietošanā). Ņemot vērā, ka attiecīgie zemesgabali ir piešķirti pastāvīgā lietošanā pašvaldībai, apgabaltiesa atzina, ka tie nav atzīstami par brīvo, valstij piekritīgo zemi. Līdz ar to netika atzītas pieteicēja subjektīvās tiesības prasīt piešķirt sev šos zemesgabalus.

Savukārt pieteicēja viedoklis ir tāds, ka lietā pēc būtības ir izvērtējams lēmums, ar kuru pašvaldība piešķirusi zemi sev pastāvīgā lietošanā un kurš faktiski ir šķērslis pieteikuma pieļaujamībai šajā daļā.

[9] Vispirms ir konstatējams, ka pieteicējs ir lūdzis piešķirt pagastā, t.i., lauku teritorijā, esošus zemesgabalus pastāvīgā lietošanā zemes reformas ietvaros. Tādējādi izskatāmais jautājums aplūkojams zemes reformas lauku teritorijās kontekstā.

[10] Zemes reformu lauku apvidos pamatā reglamentē likums „Par zemes reformu Latvijas Republikas lauku apvidos” un likums „Par zemes reformas pabeigšanu lauku apvidos”.

Atbilstoši 1990.gada 21.novembra likuma „Par zemes reformu Latvijas Republikas lauku apvidos” 1.pantam zemes reformas mērķis bija pakāpeniskas privatizācijas gaitā pārkārtot zemes lietošanas un īpašuma tiesiskās, sociālās un ekonomiskās attiecības laukos, lai veicinātu Latvijas tradicionālā lauku dzīvesveida atjaunošanu, nodrošinātu dabas un citu resursu saimniecisku izmantošanu un aizsardzību, augsnes auglības saglabāšanu un celšanu, kvalitatīvu lauksaimniecības produktu ražošanas palielināšanu. Zemes reformu atbilstoši likuma 4.panta pirmajai daļai tika paredzēts veikt divās kārtās: pirmo kārtu no 1990. līdz 1996.gadam, bet otro – 10-15 gadu ilgā periodā, sākot ar 1993.gada 1.janvāri.

Atbilstoši likuma 4.panta otrajai un trešajai daļai zemes reformas pirmās kārtas ietvaros bijušie zemes īpašnieki vai viņu mantinieki, visi pašreizējie zemes lietotāji un jaunie zemes pieprasītāji iesniedza pieprasījumus par zemes piešķiršanu lietošanā. Saskaņā ar 7.pantu zemi varēja pieprasīt ne tikai fiziskās un juridiskās personas. Atbilstoši panta otrajai daļai pagastu vai rajonu Tautas deputātu padomju izpildkomitejas iesniedza zemes pieprasījumus pašvaldības vajadzībām. Pašvaldībai turklāt bija prioritāte, salīdzinot ar bijušajiem zemes īpašniekiem. Likuma 12.panta pirmajā daļā bija noteikts, ka bijušajiem zemes īpašniekiem (pēc stāvokļa uz 1940.gada 21.jūliju) vai viņu mantiniekiem ir prioritāte zemes saņemšanai lietošanā, izņemot atsevišķus gadījumus, tostarp, ja uz viņiem agrāk piederējušās zemes platības ir pašvaldības pieprasītā zeme.

Zemes reformas otrajā kārtā veica: zemes īpašuma tiesību atjaunošanu vai zemes nodošanu īpašumā bez atlīdzības vai par atlīdzību Latvijas Republikas pilsoņiem; zemes reformas pirmajā kārtā nesadalītās zemes inventarizāciju, tās apgūšanas programmu izstrādi un realizāciju; piešķirtās zemes robežu un teritoriju uzmērīšanu un zemes lietojuma vienību plānu izgatavošanu un zemes un citu dabas resursu kadastrēšanu un nekustāmā īpašuma novērtēšanu.

No minētajām un citām likuma „Par zemes reformu Latvijas Republikas lauku apvidos” normām (piemēram, 2.panta otrā daļa, 3.pants) secināms, ka atbilstoši lauku apvidu zemes reformas regulējumam zeme vispirms bija pieprasāma un piešķirama pastāvīgā lietošanā. Pieprasīt zemi varēja gan fiziskās, gan juridiskās personas, arī pašvaldības. Turpmākā zemes reforma bija pakārtota iegūtam pastāvīgam zemes lietojumam (sk. *Senāta 2009.gada 23.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-540/2009 9.punktu*).

[11] 1997.gada 30.oktobrī Saeima pieņēma likumu „Par zemes reformas pabeigšanu lauku apvidos”. Šis likums nosaka kārtību, kādā pabeidzama zemes reforma lauku apvidos, kā arī līdz tās pabeigšanai sakārtojamas zemes lietošanas tiesības un īpašuma attiecības un izskatāmi strīdi ar zemes reformu saistītajos jautājumos.

Likuma 2.pants noteica, ka pagastu un pilsētu zemes komisijas pieņem lēmumus par iesniegumiem, kas iesniegti līdz 1997.gada 9.septembrim par zemes piešķiršanu pastāvīgā lietošanā. Sākotnēji norma paredzēja, ka iesniegumi par zemes piešķiršanu pastāvīgā lietošanā, kas iesniegti pēc šā termiņa, netiek izskatīti, izņemot fizisko personu iesniegumus, kas saistīti ar zemes lietošanas tiesību pāreju citai fiziskajai personai, kā arī juridisko personu iesniegumus par atteikšanos no zemes pastāvīgās lietošanas tiesībām. Vēlāk likums tika grozīts, nosakot, ka pēc 1997.gada 9.septembra pieprasījumu varēja iesniegt, ja cita starpā fiziskā persona pieprasīja brīvo, valstij piekrītošo zemi. Likumdevējs ierobežoja pieprasījuma iesniegšanas tiesību ar gala termiņu – 2006.gada 1.jūniju.

No 2007.gada 14.jūnija ir spēkā šā likuma 2.¹pants, kurš noteic, ka brīvā, valstij piekrītošā zeme, kas nav pieprasīta līdz 2006.gada 1.jūnijam, ir izmantojama zemes reformas pabeigšanai. Informāciju par zemes reformas pabeigšanai paredzēto zemi apkopo un publisko Valsts zemes dienests, ievietojot to mājas lapā internetā.

[12] Kopsakarā aplūkojot likuma „Par zemes reformu Latvijas Republikas lauku apvidos” un likuma „Par zemes reformas pabeigšanu lauku apvidos” normas, secināms, ka pašvaldība varēja sev piešķirt pastāvīgā lietošanā zemesgabalus zemes reformas pirmajā kārtā, savukārt otrajā kārtā tieši šāda veida lēmumu vairs nebija paredzēts pieņemt. Otrajā zemes reformas kārtā zemi lauku apvidos pastāvīgā lietošanā varēja pieprasīt fiziskās un juridiskās personas, bet ne pašvaldība.

[13] Tajā pašā laikā minētie likumi nav vienīgie, kas reglamentē rīcību ar zemi zemes reformas laikā (kas joprojām nav beigusies) un tās nodošanu fiziskās vai juridiskās personas, valsts vai pašvaldības lietošanā un pēc tam īpašumā.

Tā, piemēram, likums „Par valsts un pašvaldību zemes īpašuma tiesībām un to nostiprināšanu zemesgrāmatās” noteic pazīmes, atbilstoši kurām zeme atzīstama attiecīgi par valstij vai pašvaldībai piederošo vai piekrītošo zemi, un kura uz valsts vai pašvaldības vārda ierakstāma zemesgrāmatā. Minētā likuma 3.panta otrā daļa paredz gadījumus, kad zemes reformas laikā pašvaldībām piekrīt un uz attiecīgās pašvaldības vārda zemesgrāmatās ierakstāma zeme, kura 1940.gada 21.jūlijā piederēja fiziskajām un juridiskajām personām, ja šīs personas par zemi saņēmušas kompensāciju, nav pieprasījušas atjaunot īpašuma tiesības uz zemi vai arī zemes īpašuma tiesību atjaunošana likumos nav paredzēta. Piemēram, viens no šādiem gadījumiem atbilstoši panta daļas 2.punktam ir, ja vietējās pašvaldības teritorijas plānojumā attiecīgi neapbūvēti zemesgabali paredzēti pašvaldību funkciju īstenošanai.

Likums „Par valsts un pašvaldību zemes īpašuma tiesībām un to nostiprināšanu zemesgrāmatās” vairs nenosauk, vai šīs darbības ir veicamas tieši zemes reformas pirmajā vai otrajā kārtā. Līdz ar to arī var secināt, ka, lai arī lēmumu par zemes

piešķiršanu pastāvīgā lietošanā pašvaldība zemes reformas otrajā kārtā pieņemt nevarēja, tā varēja atzīt zemi par sev piekrītošu.

[14] No likuma „Par valsts un pašvaldību zemes īpašuma tiesībām un to nostiprināšanu zemesgrāmatās” 2.panta (*redakcijā uz 2005.gada septembri*) Senāts ir secinājis, ka brīvais zemesgabals ir tāds zemesgabals, kurš:

- 1) nav iepriekš pieprasīts īpašuma tiesību atjaunošanai un tā piederība uz 1940.gada 21.jūliju zemes reformas laikā nav konstatēta;
- 2) nav piešķirts pastāvīgā lietošanā;
- 3) nav ierakstīts zemesgrāmatā uz valsts vai pašvaldības vārda.

Šāds zemesgabals ir valstij piekrītošs un izmantojams zemes reformas pabeigšanai (*sk. 2009.gada 11.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-190/2009 18.punktu*).

Senāts arī ir atzinis, ka atbilstoši likumam „Par valsts un pašvaldību zemes īpašuma tiesībām un to nostiprināšanu zemesgrāmatās”, likumam „Par zemes reformu Latvijas Republikas lauku apvidos”, likumam „Par zemes reformas pabeigšanu lauku apvidos” un likumam „Par zemes privatizāciju lauku apvidos” zeme, kura nav piederīga vai piekritīga valstij vai pašvaldībai (citiem vārdiem – agrāk piederējusi valstij vai pašvaldībām vai normatīvajos aktos noteiktu apstākļu dēļ nav nepieciešama valstij vai pašvaldībām), ir nododama privātpašumā. Šāda veida zeme, tiesību normās tiešā tekstā nedefinējot tās jēdzienu, tiek saukta par brīvo, valstij piekrītošo zemi (*sk. Senāta 2010.gada 12.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-18/2010 13.-15.punktu*). Tādējādi iepriekš minētais kritērijs par zemes iepriekšēju piešķiršanu pastāvīgā lietošanā ir saprotams ne tikai kā konkrēts lēmuma veids, bet gan plašākā nozīmē un attiecas arī uz lēmumu, ar kuru zemesgabals atzīts par nepieciešamu pašvaldībai.

[15] Senāts iepriekš ir atzinis, ka tiesiskā noteiktība liedz pārskatīt zemes statusu, ja pašvaldības īpašuma tiesības uz zemesgabalu ir nostiprinātas zemesgrāmatā. Pašvaldība līdz ar īpašuma tiesību nostiprināšanu zemesgrāmatā ir atzīstama par zemes īpašnieci, un šādas tiesības apšaubīt var tikai persona, kurai pašai ir subjektīvās tiesības uz zemesgabalu, kas ļautu tai vērsties pret pašvaldību civilprocesuālā kārtībā ar īpašuma prasību. Pēc pašvaldības zemes īpašuma tiesību nostiprināšanas zemesgrāmatā rīcību ar šo īpašumu regulē likums „Par pašvaldībām” un Civillikuma noteikumi (likuma „Par valsts un pašvaldību zemes īpašuma tiesībām un to nostiprināšanu zemesgrāmatās” 14.panta otrā daļa). Citiem vārdiem, īpašuma tiesību nostiprināšana zemesgrāmatā izslēdz iespēju zemi turpmāk uzskatīt par brīvo, valstij piekrītošo zemi un izskatīt personu iesniegumus par zemes piešķiršanu pastāvīgā lietošanā (*sk. 2010.gada 21.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-98/2010 9.punktu*). Šādu zemi nevienai personai vairs nav subjektīvo tiesību prasīt piešķirt pastāvīgā lietošanā. Minēto apsvērumu dēļ nav nozīmes, vai pašvaldība zemi bija reģistrējusi, pirms persona to bija pieprasījusi pastāvīgā lietošanā, vai arī tas noticis jau pēc tam, kā tas ir izskatāmajā lietā, kad no pieteicēja pieprasījumiem 44 zemesgabaliem 42 šobrīd ir jau reģistrēti zemesgrāmatā.

[16] Apsvēris jautājumu kopsēdē, Senāts paplašina iepriekšējā punktā izteikto secinājumu un, ņemot vērā šā lēmuma 10.-14.punktā teikto, atzīst, ka pieteicējam nav subjektīvo tiesību prasīt pastāvīgā lietošanā arī tos zemesgabalus, kuri nav reģistrēti zemesgrāmatā. Kā jau iepriekš minēts, fiziskā persona varēja pieprasīt brīvo, valstij piekrītošo zemi. Tā ir zeme, kura uz personas iesnieguma brīdī ir brīva, respektīvi, tā nav nepieciešama ne valstij, ne pašvaldībai, ne privātpersonām, kurām pirms tam bija tiesības uz šo zemi pretendēt. Ja attiecībā uz zemesgabalu ir pieņemts citastarp pašvaldības iekšējs lēmums, kāds konkrētajā gadījumā ir Ķekavas pagasta padomes 2003.gada 17.janvāra lēmums, vairs nevar uzskatīt, ka zeme joprojām ir brīva un valstij piekrītoša. Pat ja pieņem, ka pašvaldība pieņēmusi nepamatotu lēmumu, Senāta ieskatā,

tiesiskā noteiktība liedz šo lēmumu pārskatīt. Jautājumā par komplicēto un ilglaicīgo valsts zemes reformu un sabiedrības leģitīmo interesi tās pabeigšanā Senāts priekšroku dod tiesiskajai stabilitātei un esošās situācijas nepārskatīšanai iepretim fiziskās personas vispārīgām tiesībām iegūt zemesgabalus pastāvīgā lietošanā (personai nav citu subjektīvu tiesību prasīt zemesgabalus). Šāda nosliekšanās par labu tiesiskajai stabilitātei pamatojama arī ar to, ka citām personām attiecīga informācija par zemesgabaliem nav bijusi publiski pieejama.

[17] Papildus minētajam Senāts, ievērojot, ka prasījums ir par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ņem vērā arī tālāk minēto. Kopš 2007.gada 14.jūnija atbilstoši likuma „Par zemes reformas pabeigšanu lauku apvidos” 2.pantam brīvā, valstij piekrītošā zeme, kas nav pieprasīta līdz 2006.gada 1.jūnijam, ir izmantojama zemes reformas pabeigšanai. Informāciju par zemes reformas pabeigšanai paredzēto zemi apkopo un publisko Valsts zemes dienests, ievietojot to mājas lapā internetā. Konkrētajā gadījumā informācija Valsts zemes dienesta mājas lapā par attiecīgajiem zemesgabaliem kā brīvo, valstij piekrītošo zemi nav atrodama.

[18] Pieteicējs savu viedokli par iekšējā lēmuma pārskatīšanu konkrētās tiesvedības ietvaros pamato ar likumu „Par zemes lietošanu un zemes ierīcību”, kas šobrīd nav spēkā, bet pieteicēja iesnieguma izskatīšanas brīdī 20.panta ceturtajā daļā paredzēja, ka Tautas deputātu padome var pieņemt lēmumu par atteikumu piešķirt zemi lietošanā, ja zemes piešķiršanu nepieļauj cita starpā attiecīgās pašvaldības lēmumi, kuri nav pretrunā ar Latvijas Republikas likumdošanas aktiem.

Senāts šo tiesību normu nevērtē kā tādu, kura uz 2006.gada 1.jūniju papildina iepriekš aplūkoto tiesisko regulējumu. Minētais likums pieņemts 1991.gada 21.jūnijā un cita starpā reglamentēja zemes piešķiršanu pastāvīgā lietošanā, papildinot likumā „Par zemes reformu Latvijas Republikas lauku apvidos” noteikto. Ar 1997.gadu, kad tika pieņemts likums „Par zemes reformas pabeigšanu lauku apvidos”, likumā „Par zemes lietošanu un zemes ierīcību” noteiktais aplūkojams šā likuma kontekstā. Proti, likumdevējs pieņēma jaunu regulējumu, kurā secīgi, sekojot likumā „Par zemes reformu Latvijas Republikas lauku apvidos” noteiktajam, reglamentēja ar zemes reformas pabeigšanu saistītos jautājumus. Šo secinājumu apstiprina apstākļi, ka ar 2006.gada 14.septembra grozījumiem likumā „Par zemes lietošanu un zemes ierīcību” tika izslēgtas daudzas tiesību normas, tostarp likuma 20.pants, jo, kā minēts likumprojekta anotācijā, sakarā ar to, ka ir pieņemti citi normatīvie akti, kas regulē zemes piešķiršanu lietošanā un zemes izmantošanu (piemēram, likums „Par zemes reformu Latvijas Republikas lauku apvidos”, likums „Par zemes reformu Latvijas Republikas pilsētās”, likums „Par zemes reformas pabeigšanu lauku apvidos”, likums „Par zemes reformas pabeigšanu pilsētās”), likuma „Par zemes lietošanu un zemes ierīcību” atsevišķi panti ir zaudējuši savu aktualitāti un tie ir izslēdzami.

[19] Ievērojot minēto, pieteikums daļā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu nav pieļaujams, jo pieteicējam nav subjektīvo tiesību iesniegt tiesā šādu pieteikumu. Apgabaltiesa pamatoti un pietiekami argumentēti ir izdarījusi tādu pašu secinājumu.

Senāts nesaskata pamatu blakus lēmuma pieņemšanai, kā to blakus sūdzībā lūdz pieteicējs. Apstākļi, ka apgabaltiesa lēmumā nav pilnībā sniegusi atbildes uz visiem pieteicēja argumentiem, nav iemesls konstatēt tiesas rīcībā noziedzīga nodarījuma pazīmes.

II

[20] Pieteicēja prasījums par zemes piešķiršanu pastāvīgā lietošanā attiecas arī uz tādiem zemesgabaliem, kuri ir piešķirti trešajām personām *E.R.*, *V.S.* un *A.K.*. Līdz ar to pieteikumā pārsūdzēti Ķekavas pagasta padomes lēmumi piešķirt zemi pastāvīgā lietošanā minētajām personām. Ņemot vērā, ka lēmumi attiecībā uz trešajām personām pieņemti, jo viņi ir bijušo zemes īpašnieku mantinieki, apgabaltiesa pamatoti secināja, ka pieteicējs nav salīdzināmā situācijā ar minētajām personām un ka tādējādi viņam nav subjektīvo tiesību prasīt šādu zemesgabalu piešķiršanu sev. Nav nozīmes, vai zemesgabals ir reģistrēts zemesgrāmatā (kā *E.R.* gadījumā) vai nav.

[21] Saistībā ar iepriekš minēto arī secināms, ka Centrālās zemes komisijas 2007.gada 17.janvāra lēmums atjaunot *E.R.* īpašuma tiesības uz zemi Ķekavas pagastā ar nosaukumu „Mežs Nr.42” neskar pieteicēja subjektīvās tiesības. Līdz ar to apgabaltiesa pamatoti uzskatīja, ka pieteikums šajā daļā nav pieļaujams.

[22] Arī attiecībā uz prasījumu dzēst zemesgrāmatu ierakstus apgabaltiesa pamatoti uzskatīja, ka tas nav pieļaujams, jo nav izskatāms administratīvā procesa kārtībā. Atbilstoši Senāta atzītajam, jautājums par zemesgrāmatu ierakstu dzēšanu izskatāms civilprocesuālā kārtībā (sk. 2009.gada 1.aprīļa lēmumu lietā Nr.SKA-87/2009).

III

[23] Apgabaltiesa par nepārsūdzamu uzskatīja rajona tiesas spriedumu daļā par Ķekavas pagasta padomes izziņām, kas iesniegtas Rīgas rajona Zemesgrāmatu nodaļai. Kā atzina apgabaltiesa, Administratīvā procesa likuma 91.panta trešā daļa paredz, ka rajona tiesas nolēmums lietā par iestādes sniegto izziņu, izziņas nesniegšanu vai atteikumu sniegt izziņu nav pārsūdzams. Līdz ar to apgabaltiesa izbeidza apelācijas tiesvedību šajā daļā.

[24] Kā redzams no lietas materiāliem, 2006.gadā no jūnija līdz augustam Ķekavas pagasta padome sagatavoja Rīgas rajona Zemesgrāmatu nodaļai adresētas uzziņas par 35 zemesgabalu piederību, kurās kā pašreizējais lietotājs norādīta Ķekavas pagasta pašvaldība (*lietas 5.sējuma 31.-65.lapa*). Lietā sniegtās uzziņas ir pārsauktas par izziņām un aplūkotas faktiskās rīcības institūta izpratnē.

[25] Izziņas sniegšana kā viens no faktiskās rīcības veidiem ir minēts Administratīvā procesa likuma 89.panta otrajā daļā. Likuma 91.pantā reglamentēts, kā persona var vērsties pret iestādes plānotu, iesāktu vai veiktu faktisko rīcību. Attiecībā uz izziņu panta trešajā daļā noteikts, ka persona, kura uzskata, ka iestādes sniegtā izziņa nav pareiza, var vērsties iestādē ar iesniegumu par pareizas izziņas izdošanu. Ja iestāde iesniedzēja lūgumu neapmierina, iesniedzējs var apstrīdēt un pārsūdzēt šo iestādes lēmumu kā administratīvo aktu. Administratīvās rajona tiesas nolēmums lietā par iestādes sniegto izziņu, izziņas nesniegšanu vai atteikumu sniegt izziņu nav pārsūdzams.

[26] Konkrētajā gadījumā Administratīvā rajona tiesa, izskatot pieteikumu šajā daļā, secināja, ka pārsūdzētās izziņas nav atzīstamas par faktisko rīcību. Ņemot vērā, ka lieta šajā daļā nav izskatāma administratīvā procesa kārtībā, tiesa izbeidza tiesvedību lietā. Šādos apstākļos nevar uzskatīt, ka rajona tiesa pieņēma lēmumu atbilstoši Administratīvā procesa likuma 91.panta trešajai daļai. Tās lēmums pamatots ar likuma 282.panta 1.punktu. Lēmums, kas pamatots ar argumentu, ka jautājums nav izskatāms administratīvā procesa kārtībā, ir pārsūdzams atbilstoši Administratīvā procesa likuma

323.panta otrajai daļai, kas nozīmē arī to, ka šādu lēmumu pārbauda gan apgabaltiesa, gan arī Senāts.

Ievērojot teikto, apgabaltiesas lēmums šajā daļā ir atceļams.

[27] Senāts, izlemjot jautājumu pēc būtības, atzīst, ka tiesvedība daļā par Ķekavas pagasta padomes uzziņām ir izbeidzama, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 282.panta 1.punktu. Minētās uzziņas nav uzskatāmas par faktisko rīcību Administratīvā procesa likuma 89.panta izpratnē, kas paredz, ka faktiskā rīcība ir iestādes rīcība publisko tiesību jomā, kas neizpaužas tiesību akta veidā un kas ir vērsta uz faktisko seku radīšanu, ja privātpersonai uz šo rīcību ir tiesības vai šīs rīcības rezultātā ir radies vai var rasties personas subjektīvo tiesību vai tiesisko interešu aizskārums. Par faktisko rīcību atzīstamas arī iestādes darbības, kas neatkarīgi no iestādes nodoma rada tādas faktiskās sekas, kuru rezultātā privātpersonai ir radies vai var rasties būtisks tiesību aizskārums. Iestādes procesuālās darbības (darbības, kurām trūkst galējā noregulējuma rakstura) nav faktiskā rīcība. Faktiskā rīcība ir arī iestādes bezdarbība, ja iestādei saskaņā ar tiesību normām bija vai ir pienākums izpildīt kādu darbību, kā arī iestādes sniegta izziņa.

[28] Senāts jau iepriekš vairākkārt ir norādījis (*sk., piemēram, 2006.gada 24.janvāra lēmuma lietā Nr.SKA-110/2006 8.punktu, 2010.gada 11.maija lēmuma lietā Nr.SKA-406/2010 7.punktu*), ka iestādes faktiskā rīcība atbilst tām pašām pazīmēm, kam administratīvais akts, vienīgi faktiskā rīcība ir vērsta uz faktisko, nevis tiesisko seku radīšanu. Līdz ar to no Administratīvā procesa likuma 89.panta kopsakarā ar 1.panta trešo daļu secināms, ka faktiskajai rīcībai piemīt šādas pamatpazīmes:

- 1) tā ir rīcība (darbība vai bezdarbība);
- 2) šī rīcība ir uz āru vērsta;
- 3) šai rīcībai piemīt pabeigtības (galējā noregulējuma) raksturs;
- 4) šo rīcību veic iestāde;
- 5) šī rīcība tiek veikta publisko tiesību valsts pārvaldes jomā;
- 6) tā ir vērsta uz faktisko seku radīšanu vai tās vienkārši rada;
- 7) faktiskās sekas tiek radītas individuāli noteiktai personai, ja šai personai uz attiecīgo iestādes rīcību ir tiesības, vai šī rīcība rada personai tiesību vai tiesisko interešu aizskārumu.

Lai konkrētu iestādes rīcību varētu uzskatīt par faktisko rīcību ar no tā izrietošajām Administratīvā procesa likumā paredzētajām tiesiskajām sekām, jākonstatē visas iepriekš minētās pazīmes (*sk., piemēram, Senāta 2004.gada 3.augusta lēmuma lietā Nr.SKA-191/2004 8.punktu*).

[29] Ķekavas pagasta padomes uzziņas nav vērstas uz āru, t.i., privātpersonu, un nerada faktiskas sekas. Ar minētajām uzziņām pašvaldība sniedza informāciju zemesgrāmatu nodaļai, lai tā varētu reģistrēt zemesgabalus. Iebildumus pieteicējam var radīt, pamatojoties uz šīm uzziņām veiktā reģistrācija zemesgrāmatā, kuru pieteicējs var pārsūdzēt civilprocesuālā kārtībā.

IV

[30] Ievērojot iepriekš minēto, apgabaltiesas lēmums ir pareizs, izņemot daļā, kurā ir izbeigta apelācijas tiesvedība attiecībā uz Ķekavas pagasta padomes izziņām, kas iesniegtas Rīgas rajona Zemesgrāmatu nodaļai. Šajā daļā tiesas lēmums ir atceļams un tiesvedība lietā izbeidzama.

Nolēmuma daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 323.panta pirmās daļas 1. un 3.punktu, 282.panta 1.punktu un 324.panta pirmo daļu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o l ē m a

Atcelt Administratīvās apgabaltiesas lēmumu daļā, kurā izbeigta apelācijas tiesvedība par Administratīvās rajona tiesas lēmumu izbeigt tiesvedību lietā par pašvaldības 2006.gadā sagatavoto uzziņu Nr.1-7/966 – Nr.1-7/997, Nr.1-7/919, Nr.1-7/721, Nr.1-7/731 un Nr.1-7/732 atzīšanu par prettiesiskām un par pareizu izziņu izdošanu. Izbeigt tiesvedību lietā šajā daļā.

Pārējā daļā Administratīvās apgabaltiesas lēmumu atstāt negrozītu, bet blakus sūdzību noraidīt.

Lēmums nav pārsūdzams.

Kopsēdes priekšsēdētāja senatore	(<i>paraksts</i>)	V.Krūmiņa
Senatore	(<i>paraksts</i>)	J.Briede
Senators	(<i>paraksts</i>)	A.Guļāns
Senatore	(<i>paraksts</i>)	V.Kakste
Senatore	(<i>paraksts</i>)	D.Mīta
Senators	(<i>paraksts</i>)	J.Neimanis
Senatore	(<i>paraksts</i>)	I.Skultāne
Tiesnese	(<i>paraksts</i>)	L.Slica
Senatore	(<i>paraksts</i>)	R.Vīduša